

Sygn. akt XI Ka 1183/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Śmiech (spr.)

Sędziowie SO Elżbieta Daniluk

SO Elżbieta Kowalska

Protokolant Małgorzata Dubiel

przy udziale Prokuratora Marty Baranowskiej

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2014 roku

sprawy R. N.

oskarżonego z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i innych

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Rykach

z dnia 19 sierpnia 2013 roku sygn. akt VII K 450/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

XI Ka 1183/13

UZASADNIENIE

R. N. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od dnia 1 stycznia 2007 roku do dnia 31 grudnia 2007 roku prowadząc działalność gospodarczą w D. wbrew obowiązkowi wynikającemu z przepisu art. 24a ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych nie prowadził księgi w postaci podatkowej księgi przychodów i rozchodów za rok 2007 oraz w okresie od dnia 1 stycznia 2008 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku prowadząc działalność gospodarczą w D. wbrew obowiązkowi wynikającemu z przepisu art. 24a ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych nie prowadził księgi w postaci podatkowej księgi przychodów i rozchodów za rok 2008 oraz w okresie od dnia 1 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2009 roku prowadząc działalność gospodarczą w D. wbrew obowiązkowi wynikającemu z przepisu art. 24a ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych nie prowadził księgi w postaci podatkowej księgi przychodów i rozchodów za rok 2009 oraz w okresie od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku prowadząc działalność gospodarczą w D. wbrew obowiązkowi wynikającemu z przepisu art. 24a ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych nie prowadził

księgi w postaci podatkowej księgi przychodów i rozchodów za rok 2010, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.;

II. uchylał się od opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych w ten sposób, że wbrew obowiązкови wynikającemu z przepisu art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych nie złożył Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w R. w terminie do dnia 30 kwietnia 2009 roku zeznania PIT-36 o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2008, przez co naraził na uszczuplenie podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 11,218 zł (jedenaście tysięcy dwieście osiemnaście), tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s.

III. uchylał się od opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych w ten sposób, że wbrew obowiązкови wynikającemu z przepisu art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych nie złożył Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w R. w terminie do dnia 2 maja 2011 roku zeznania PIT-36 o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2010, przez co naraził na uszczuplenie podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 1,009 zł (tysiąc dziewięć),

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 3 k.k.s.;

Sąd Rejonowy w Puławach VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Rykach wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2013 r. R. N. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu, tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. wymierzył mu 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 55 (pięćdziesiąt pięć) złotych; R. N. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu, tj. przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 54 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. wymierzył mu 30 (trzydzieści) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 55 (pięćdziesiąt pięć) złotych; na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 2 k.k. i art. 39 § 1 k.k.s. orzeczone wobec oskarżonego w pkt. I i II jednostkowe kary grzywny połączył i jako karę łączną wymierzył mu 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 55 (pięćdziesiąt pięć) złotych; R. N. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu, tj. wykroczenia wyczerpującego dyspozycję art. 54 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 3 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty, zwolnił natomiast od pozostałej części opłaty i wydatków postępowania, które przyjął na rachunek Skarbu Państwa.

Od wyroku tego apelację złożył oskarżony. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił rozstrzygnięciu

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść przez ustalenie, niezgodne z treścią dowodów, że prowadziłem działalność gospodarczą w rozumieniu Ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i byłem w związku z tym zobowiązany do prowadzenia podatkowej książki przychodów i rozchodów oraz składania corocznych zeznań wg określonego wzoru podczas gdy w rzeczywistości działalności takiej nie prowadziłem;
2. obrazę prawa materialnego- art. 60 k.k.s., art. 6 k.k.s., art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 24a oraz art. 5a pkt. 6, art. 10 ust. 1 pkt. 3 i pkt. 6 Ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie;
3. obrazę przepisów postępowania które ma wpływ na treść wyroku- art. 1, art. 2 i art. 3 Ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych poprzez faktyczne zastąpienie przez Sąd I instancji w kontroli działania administracji podatkowej właściwego sądu administracyjnego;
4. rażąca surowość kary nieadekwatną do celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 13 k.k.s. oraz art. 114 k.k.s.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Puławach, VII Zamiejscowemu Wydziałowi Karnemu w Rykach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

apelacja w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku uznana została za niezasadną w stopniu oczywistym. Za taką oceną środka odwoławczego przemawiało to, że postawione w nim zarzuty jak też przytoczona na ich poparcie argumentacja okazały się być całkowicie chybione.

Wbrew twierdzeniom i wywodom skarżącego Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu sprawy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, ani żadnych innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może zostać skutecznie postawiony tylko wtedy, kiedy sąd orzekający oparł swoje rozstrzygnięcie na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wysnuł wnioski niezgodne z zasadami logicznego rozumowania. Żaden z tych dwóch przypadków nie występuje w rozpoznawanej sprawie.

Trzy pierwsze zarzuty apelacji wskazują, tak naprawdę, na uchybienie, które stanowi błąd w ustaleniach faktycznych, w drugiej z możliwych postaci.

Ustalona przez Sąd pierwszej instancji podstawa faktyczna zaskarżonego wyroku wprost wynika, z bezsprzecznego materiału dowodowego. Zachowanie oskarżonego, wbrew twierdzeniom skarżącego, natomiast zostało właściwie ocenione pod względem prawnym, co znalazło swoje odzwierciedlenie w opisie przypisanych oskarżonemu czynów oraz ich kwalifikacji prawnej. Istota orzekania w niniejszej sprawie sprowadza się do prawidłowego rozumienia, kiedy mamy do czynienia z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 5a pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych przez **działalność gospodarczą** należy rozumieć **działalność zarobkową** wytwórczą, budowlaną, **handlową**, usługową, polegającą na poszukiwaniu, rozpoznawaniu i wydobywaniu kopalin ze złóż oraz działalność polegającą na wykorzystywaniu rzeczy, wartości niematerialnych i prawnych **prowadzoną we własnym imieniu** bez względu na jej rezultat, **w sposób zorganizowany i ciągły**, z której przychody nie są zaliczone do innych przychodów ze źródeł enumeratywnie wymienionych w art. 10 ust. 1 pkt 1,2,4-9 ustawy. Sąd Rejonowy działalność zarobkową oskarżonego, stanowiącą przedmiot osądu w niniejszej sprawie, prawidłowo uznał za prowadzenie działalności gospodarczej, zgodnie z zacytowaną definicją. Oskarżony objazdzał okoliczne wsie i odkupywał od ich mieszkańców zełomowane maszyny i urządzenia, bądź ich metalowe części a następnie odsprzedał je z zyskiem w punktach skupu złomu. W latach 2007 – 2010 dokonał 141 transakcji sprzedaży złomu na łączną kwotę 88.864,10 zł. Taka ilość transakcji, przy takim przychodzie, w omawianym okresie, jednoznacznie przekonuje, że taka handlowa działalność zarobkowa oskarżonego stanowiła działalność gospodarczą bowiem miała ona charakter zorganizowany i ciągły. Niejednorodna częstotliwość dokonywanych transakcji jest tutaj bez znaczenia. Konsekwencją uznania, że oskarżony prowadził w latach 2007-2010 działalność gospodarczą było przypisanie mu, że nie prowadził podatkowej księgi przychodów i rozchodów za każdy rok w tym okresie oraz, że uchylał się od opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych.

W postępowaniu karno-skarbowym Sąd orzekający zobligowany jest poczynić własne ustalenia faktyczne, które wykażą, czy zostało popełnione przestępstwo, bądź wykroczenie skarbowe. Takich ustaleń właśnie dokonał Sąd orzekający w niniejszej sprawie dlatego zarzut postawiony w punkcie trzecim apelacji jest niezrozumiały.

Zaskarżony wyrok jest również prawidłowy w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Ilość stawek dziennych i wysokość (najniższa z możliwych) jednej stawki, orzeczonych kar jednostkowych grzywn za zbiegające się przestępstwa skarbowe, kary łącznej, przy zastosowaniu (najkorzystniejszej dla oskarżonego) zasady pełnej absorpcji oraz wysokość grzywny orzeczonej za wykroczenie skarbowe, świadczą o tym, że Sąd

pierwszej instancji miał w polu widzenia wszystkie najistotniejsze okoliczności decydujące o karze, w tym także te łagodzące, we właściwych proporcjach je uwzględnił, czym sprostał wymaganiom dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary przewidzianym w art. 53 k.k. Tym samym dolegliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia nie razi swoją surowością w rozumieniu art. 438 k.p.k., a tylko wówczas byłaby podstawa do korekty tej części wyroku na korzyść oskarżonego.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień z art. art. 439 i 440 k.p.k., które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za drugą instancję uzasadniają przepisy art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz art. 636 § 1 k.p.k.